



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: O. Ch.**, zastoupena JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Hybernská 9, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 48 Az 94/2004 - 23 ze dne 30. 6. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené advokátce JUDr. Ireně Slavíkové **se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM - 6512/VL - 18 - BE07 - 2003 ze dne 11. 3. 2004 nebyl žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na ni vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatelka za důvod opuštění vlasti označila potíže se sousedem tatarské národnosti, který se ji psychickým týráním a fyzickým napadením snažil přimět k přenechání druhé – stěžovatelkou vlastněné – poloviny domu. I přesto, že ukrajinská policie nezačala trestní řízení ve věci fyzického napadení, měla stěžovatelka další zákonné prostředky k hájení

svých práv. Ačkoli se obávala o život svůj i své rodiny, zanechala ve vlasti své nezletilé dítě. Žalovaný tak v jejím případě neshledal naplnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Praze, v níž zejména namítala nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným, neboť ten se dostatečně nezabýval národnostní situací na K. Konkrétně uvedla, že by v případě návrtu byla pronásledována příslušníky tatarské národnosti.

Rozsudkem označeným v záhlaví byla žaloba stěžovatelky zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Dále konstatoval, že žalovaný postupoval správně, když stěžovatelce azyl pro nesplnění podmínek zákona o azylu neudělil, jelikož jí uváděné skutečnosti nelze považovat za pronásledování či opodstatněnou obavu z něho ve smyslu tohoto zákona. Soud se rovněž ztotožnil se závěry žalovaného o neexistenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu. Ve vztahu ke stěžovatelčiným námitkám ohledně neúplně zjištěného stavu věci pak konstatoval, že tyto byly učiněny toliko pouze v obecné rovině, přičemž krajský soud je neshledal opodstatněnými.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Konkrétně namítá stížní bod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Konkrétně poukazuje na skutečnosti, které nastaly v mezidobí na Ukrajině, s nimiž se měla možnost veřejnost seznámit prostřednictvím masmédií. Konkrétně poukázala na svržení vlády a vysokou míru korupce, z čehož je jasné patrné, že na Ukrajině dochází ke zneužívání státní moci vůči občanům a spolupráci státních orgánů a zločineckých struktur. Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil a pouze odkázal na obsah správního spisu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatelka namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelčiny námitky ohledně porušení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu, lze podřadit pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost,

a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělila sama stěžovatelka. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatelky postupoval, přičemž ze spisu není patrné, a stěžovatelka to ani netvrdí, že by byla jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení azylu omezována při sdělení důvodů azylu, jež sama uplatňovala. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující. Pokud stěžovatelka konkrétně poukazovala na události, které se v poslední době na Ukrajině odehrály, pak je Nejvyšší správní soud nucen konstatovat, že tyto nebyly nijak konkrétně vymezeny a navíc nemají žádnou bezprostřední souvislost se stěžovatelkou a její osobní situací. Jak správně konstatoval již krajský soud, stěžovatelka – ač nespokojena s rozsahem provedeného dokazování – dosud nikdy nenavrhla provedení žádného blíže určeného důkazu, a proto nelze žalovanému vyčítat, že takové důkazy neprovedl. Žalovaný shromáždil relevantní informace o zemi stěžovatelčina původu a tyto považuje Nejvyšší správní soud za dostačující pro řádné posouzení případu. Krajský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil. Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odměna právní zástupkyni stěžovatelky, která jí byla ustanovena k její žádosti usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2004, č. j. 48 Az 94/2004 - 33, byla stanovena za jeden úkon právní služby provedený dne 4. 9. 2006, a to jedno doplnění kasační stížnosti (písemné podání ze dne 10. 1. 2005 nelze považovat za doplnění kasační stížnosti, neboť pouze reprodukovalo obsah stěžovatelkou podané kasační stížnosti, za úkon právní služby nelze považovat ani převzetí a přípravu zastoupení včetně studia spisu, neboť neproběhla porada s klientem), na základě § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb., ve výši 2400 Kč. Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu taktéž za jeden úkon právní služby

ve výši 300 Kč. Celkem tedy 2400 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 456 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 2856 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu